

Merry Christmas

ZŠ Sušice Lerchova ul.

Milí čtenáři, spolužáci, spolužačky,

máte před sebou vánoční číslo našeho školního časopisu. Přáli bychom si, aby se vám líbilo. Znovu připomínáme, že jsme závislí na vašich příspěvcích, a tak pište, kreslete, vymýšlejte. .

Děkujeme za příspěvky do tohoto čísla všem dětem 1. a 2. stupně a přejeme všem hezké chvíle při čtení.

Rovněž děkujeme paní učitelce Lence Kopřivové za konečnou grafickou úpravu.

Autorkami titulní a zadní stránky jsou tentokrát Wendy Macháčková a Anna Povolná.

Přejeme všem krásné Vánoce, pohodové vánoční prázdniny, hodně štěstí, zdraví a úspěchů do nového roku 2009.

Vaše redakční rada

- 6.A Markéta Urbánková
Marie Peterová
- 6.B Markéta Šandarová
Jana Nedbalová
- 6.C Michal Binar
Kristýna Uherková
- 7.A Tereza Mužíková
Eva Nekvasilová
- 7.B Václav Kolář
Tomáš Petrášek
- 7.C David Pešek
Zuzana Šetlíková
- 8.A Martin Jílek
Veronika Mikulášová
- 8.B František Vadlejch
Adéla Pavelková
- 8.C Karolina Vinická
Anna Povolná
- 9.A Čestmír Kříž
Aneta Gazdová
- 9.B René Pátek
Jiří Petera
- 9.C Eva Skalníková
Denisa Klimešová

Interview s hlavou školy

Dobrý den, pane řediteli. Připravili jsme si pro vás pár otázek, převážně na téma škola. Jsme moc rádi, že jste si na nás udělal čas, takže k věci.

V únoru to budou čtyři roky, co jste přišel na tuto školu☺. Jak škola vypadala a co se za ty roky změnilo?

Škola vypadala dobře, nemyslím si, že můj příchod znamenal velké změny. Změnou bylo hlavně to, že od 1.1. 2005 začal platit nový školský zákon a pro mě bylo nevýhodou, že změny vyplývající právě z tohoto zákona, jsou spojovány s mojí osobou. To vidím jako svou velkou nevýhodu.

Co považujete během Vašeho působení na této škole za osobní úspěch?

Právě zavedení toho školského zákona, který ukládá zavedení školního vzdělávacího programu, to, že nám ho podařilo zavést a udržet. A samozřejmě větší tok peněz do vybavení školy a jejích velkých oprav.

S jakými změnami počítáte do konce školního roku a i do budoucna?

Tak příští kalendářní rok by se měla dokončit výměna oken a co se týče vyučování, tak m.j. máme na duben pozvaného pana doktora Hanzelku, který bude školit kantory co se týče vzdělávání žáků, nových metod výuky, využívání techniky atd. Do budoucna už nic neplánuji, protože tahle škola je dobrá škola, myslím, že vychováváme kvalitní lidi, což nám ukazují naše výsledky. Je to zásluhou kantorů, všech zaměstnanců školy, ale i žáků. To takhle udržet, to bych rád.

Je těžký život ředitele?

Je. V současnosti je to obrovsky těžké, jak život učitele, tak i ředitele. Vůbec školství v současném období je velmi těžké.

Šel byste po těchto Vašich zkušenostech znova do konkurzu?

Šel. Já jsem věděl, do čeho jdu. Očekával jsem některé těžkosti, ale já jsem ten typ člověka, který, kdyby ho to nebavilo nebo by se mu ta práce nelíbila, odešel by.

Máte nějaké školní oblíbence? A jak se to u Vás projevuje?

Já si myslím, že ne. Myslím, že dokážu být objektivní.

Máte rád tzv. šplhouny?

Otázkou je, kdo je šplhoun. Jestliže je to žák, který všechno umí, ale neumí to použít v praxi, tak je to žák, kterého rád nemám. Mám rád, když žák přemýšlí, má vlastní názor a dokáže ho slušně interpretovat, což v dnešní společnosti dokáže málokdo.

Setkal jste se někdy v životě se šikanou?

Ano i ne. Jako žák na ZŠ jsem se s tím nesetkal, potom už ano. Osobně jsem nepotřeboval ubližovat a ani mi nebylo ubližováno. Později na průmyslovce a internátě se tento nešvar objevoval. Tady ve škole? Pokud ředitel říká, že ve škole není, je to špatné – je taková tendence ubližovat, to prostě bylo, je a bude. Je zapotřebí o tom mluvit. Ale tady taková ta opravdová šikana není, jen ta tendence, bohužel.

Co děláte, když přijдете domů ze školy?

Chodím domů docela pozdě. Většinou si povídáme s manželkou a s dětmi nebo si čtu noviny. Někdy pomůžu dětem se školou, pokud potřebují, ale naštěstí jsou samostatné. Nejsem určitě vzorný manžel, co se týče pomoci manželce s domácími pracemi, ale není moc času jako kdysi.

Podváděl jste někdy ve škole? Určitě jste měl nějaké speciální nápady, kam popřípadě schovávat taháky, podělil byste se s námi o nějaký tip?

Bohužel ano. Taháky jsem používal. Myslím si, že pokud si žák taháky napíše, tak se i připraví na vyučování. Na průmyslovce byly hodně těžké vzorce, tak ty jsem si zapisoval do strojnických tabulek. Spolužák si udělal půlkruh ze čtvrtky, zesponu lavice si vzal napínáček, přišpendlil si ten půlkruh a vždy, když byl učitel dál, tak jím pootáčel. Promakaný tahák. Jako kantor si taháky umím ohlídat. Neříkám ale, že jsem stoprocentní.

Byl jste ochoten někomu poradit nebo i dát opsat domácí úkol? Teď je to běžné, dělají to všichni.

Dřív se to dělalo taky a bylo to normální, zvláště na střední škole i na veřejce. Tam jsme si museli opravdu všichni vzájemně pomoci. Bylo by divný, kdybych to nedělal.

Dostával jste poznámky? A za co? Trestali vás za ně nějak rodiče?

Poznámky jsem dostával. Většinou to bylo za takový „klackovitý“ chování. Třeba, že jsem odsekával a měl pubertální projevy.

Které předměty Vás bavily a naopak u kterých jste usínal?

Nebavila mě občanská nauka, ne že bych usínal, ale nebavila mě. Bavila mě samozřejmě matematika, fyzika. Všechny přírodovědné předměty, ale také mě bavila výtvarná výchova. Na hudební výchovu jsme měli docela šikovnou paní učitelku, která měla desky Beatles, to mě taky bavilo.

Čím jste chtěl být, když jste byl v našem věku, a proč?

Chtěl jsem být truhlářem, protože mi dřevo vonělo a docela jsem i uměl v dílně hodně věcí udělat.

Proč jste se tedy stal učitelem?

Šel jsem na průmyslovku dřevařskou, ta mě bavila. Najednou ve čtvrtáku jsem zjistil, že chci studovat dál a bavila mě matematika, takže jsem se pro ni rozhodl. Vždy jsem si myslel, že budu učit matematiku na gymnáziu, ale takhle to nějak dopadlo 😊.

Jak se těšíte na Vánoce a myslíte si, že jste byl dostatečně hodný a dostanete nějaký pěkný dáreček a ne jen lopatku a smetáček? 😊

(smích) Tak na Vánoce se samozřejmě těším, budou 14 dní prázdniny, ale já musím do školy chodit, protože bude konec kalendářního roku, musím finančně uzavřít tento rok. Budeme celá rodina spolu, rozdáme si dárky. Myslím si, že dostanu určitě hezké dárky. Nemám žádné přání, co bych musel dostat.

Myslíte si, že je správné a spravedlivé rušit tradici čertů, a proč?

Nechci rušit tradici čertů, ale myslím si, že jak to bylo dříve, že chodila jen část třídy a to není tak dávno, tak to bylo správnější. Rozhodl jsem, že bude nejlepší, aby chodilo 6 dětí z každé třídy. Chápu váš odpor a vaši petici, že se tomu bráníte a nedokážete vybrat 6 lidí, ale myslím

si, že další rok bude probíhat normálně. Proč jsem proti tomu, aby chodila celá třída? S tímto zvykem už to nemělo nic společného, protože mazat děti krémem na boty, uhlím a zašpinit je, to nepovažuji za hezký zvyk.

Neoblomily Vás ani žádosti tří učitelů?

Všech tří učitelů to nebylo a myslím si, že někteří mé argumenty pochopili. Pro mě je těžké vybrat jednu třídu, protože pro mě jsou všechny devítky stejně kvalitní. Ale tři třídy opravdu chodit nemůžou.

Ani kdyby měla jedna třída jedno patro?

To bylo loni taky, ale nefungovalo to. Lepší by bylo, kdyby se vybralo 6-7 dětí.

Děkujeme moc za rozhovor a přejeeme krásný zbytek dne. Nashledanou.

Jana Vadlejchová
Vojtěch Löffelmann

IX.C

KNIHA DŽUNGLE

Ve čtvrtek 6.listopadu jsme navštívili muzikálové představení v Komorním divadle v Plzni. Hráli Knihu džungle podle světoznámé knihy Rudyarda Kiplinga.

Příběh vypráví o chlapci jménem Mauglí, který vyrůstal ve vlčí smečce. Jeho učitelé byli medvěd Bálú a pardál Baghíra. Před chromým tygrem Šér Chánem Mauglího chránili vlk Akéla a vlčice Rákšásí. Jednou Mauglího unesly opice a Bálú s Baghírou ho Istí zachránili ze spárů opičího krále Hanumana. Nakonec Mauglí porazil Šér Chána a vrátil se zpět k lidem.

Divadlo bylo moc hezké, ale dojem nám kazila parta kluků, kteří seděli za námi a vyrušovali. Nejvíce se mi líbila scéna jak unesli Mauglího.

Tereзка Havránková 5.A

Kámen neštěstí

Každý jste si jistě všiml velkého kamene, který se nachází na sušickém náměstí, k němuž se váží dvě tajemné pověsti. Jedna vypráví o umrlci rytíře z Rumerskirschenu zvaného též rytíř „Hoří.“ A ta druhá o tom samém rytíři, avšak v jiném kontextu.

Rytíř „Hoří“

Za dob tohoto rytíře - r. 1672 - se lidé nejvíce obávali ohně, který je mohl připravit o veškerý majetek včetně obydlí. Tento rytíř, jenž poznal i oheň války se však tohoto mocného živlu nejvíce bál. Nechtěl však na stará kolena zůstat sám, a proto se ohlížel po nějaké nevěstě, čehož si všimla sušická měšťanka paní Hrozlinka mající dvě dcery na vdávání. Když rytíř jel na námluvy, v Červených Dvorcích se mu splašil kůň. Uháněl k branám královského města Sušice. Kůň se přiřítíl rychlostí blesku na náměstí, kde zakopl o kamennou dlažbu. Přímo před zraky svých nápadnic. Rytíř zemřel a po své smrti začal děsit obyvatele města Sušice, tím čeho se při svém životě nejvíce bál. Začal lid děsit voláním: „Hoří!“ Po těchto zážitcích se zvoník z kostela Matky Boží rozhodl zbavit město tohoto přízraku. O tom, zda se mu to povedlo či ne se můžete dočíst v knize *Zrcadlo starých časů* od autorky Heleny Lisické.

Knihu si můžete zapůjčit v městské knihovně, nebo u vyučující českého jazyka Mgr. Vlasty Švelchové.

Krvácející obraz

Rytíř rodem z Rumerskirchenu pobýval na volšovské tvrzi. Když se jednou na svou tvrz vracel, byl z nějakého důvodu rozezlen a nejspíše si i zavalil několik pohárů dobrého vína. Jelikož si potřeboval vybit vztek, a protože nikdo nebyl poblíž začal si ho vybíjet na božství. Byl poblíž volšovské kapličky a střílel do obrazu, který byl v ní. Po výstřelu začal obraz krváčet. Rytíř si uvědomil, co udělal a uháněl ke královskému městu Sušici. Dojel k hostinci, kde spadl z koně a zabil se.

Kámen neštěstí

Obraz, exkluzivně pro tento článek, zapůjčila fara Sušice

Lidé proto na památku těchto událostí umístili kámen, který nám má připomínat staré časy.

Kristýna Nová IX.C
Vojtěch Löffelmann

Chvilka snění

Co lze vyčíst z fotografie?

Jihočeský rybník

Nutno říci, že fotografie jihočeského rybníka na mě působí velice smutným dojmem. Když stál fotograf na břehu, zrovna se slunce chystalo ke spánku, hladilo svými paprsky vodní hladinu, po které jako by se zrovna proháněli zlatí kapři. Začínalo se stmívat, tma polykala okolní krajinu. Keře které rostly na břehu rybníka, už měla tma ve své moci, kromě pár větviček, které jí zatím nepodlehly. V pozadí fotografie stále ještě vyhrávalo slunce svoji válku s nocí. Přikrývalo svými vlasy vysoké zalesněné kopce a všechny louky. Ať už zorané nebo čerstvě poseté travou. Jen opuštěná loď uvázaná na břehu neměla komu líčit své zážitky. Fotografie je z mého pohledu velmi zdařilá.

Lucie Divišová

Jsem vítr

Jsem chladným, jemným vánkem, dokážu pohladit i pofoukat bolesti, ale ze všeho nejraději putuji přírodou.

Letím jarní krajinou. Shora je to nádherný pohled, dole svítí jarní květiny a mávají na mě svými pestře zbarvenými kloboučky. Spustím se k zemi a pročesu trávě její dlouhé svěží vlasy a sfouknu z nich stříbrné kapky rosy, které se třpytí ve slunečním svitu. Za tichého šumění stébel trávy dopluji až k hlubokému lesu a rozuteču se mezi stromy, až to v jejich větvích zapraská, jak mě s radostí vítají. Celý les září světle zelenou barvou jara. Zametu loňské listí z kamenné cestičky, svezu se po vlnkách na průzračném potoce a prosvištím kolem jezevce hledajícího něco k snědku. Zafoukám mu do ouška, až se blechy na jeho hlavě otřesou zimou a raději se odstěhují do podnájmu k veverce. Vznáším se nad korunami stromů a blížím se k jezeru jak zrcadlo. Dělán nálety na naprosto rovnou hladinu a rozfoukávám tak tisíce malých vlnek po jezeře do všech stran. Pluji tiše a klidně nad krajinou, odháním velké černé mraky, aby nezakrývaly hřející jarní sluníčko a občas, když mám náladu, načechrám na azurové obloze vlny beránkům.

Ovanu celý kraj svým jemným proudem vzduchu a sfouknu z něj všechny starosti, aby mohla příroda ukázat, co umí.

Aneta Gazdová 9.A

Láska, ta věčná čarodějka

Co je to láska? Ani největší myslitelé světa nedokážou popsat lásku, pokud ji nepoznají . Proč? Protože láska se nedá zapsat do vzorce nebo rovnice. Láska je jako vzduch. Nezvážíme ji, nemůžeme ji uchopit, ale žít se bez ní nedá .

Láska je bohatství, které má každý, ale ne každý si to uvědomuje. Příčinou toho je, že někteří lidé se nedokážou zastavit a rozhlédnout se kolem sebe. Jiní pořád hledí do dále a lásku sice hledají, ale nemají čas se podívat do své blízkosti a zjistit, že toho, kdo je opravdu miluje, mají celou dobu při sobě. Existuje ještě třetí skupina lidí, jsou to ti, kteří se upírají ke svým věčným ideálům a na ty, co je milují, hledí z podstavce své povýšenosti.

Ale jsou i lidé, kteří se zastaví, poslouchají, vnímají a váží si každé maličkosti, která je důvodem k radosti, z radosti vychází láska, z lásky štěstí a ze štěstí pocit naplnění.

Ovšem navzdory věčnosti, již láska přetrvá, je příliš křehká. Láska je jako sklo, rozbije se, pokud ji uchopíš příliš nejistě nebo příliš prudce. Zkrátka řečeno, láska je tak komplikovaná, že ten, kdo ji nepozná, nikdy nemůže pochopit, o co jde. Největším štěstím člověka je vědomí, že nás někdo miluje proto, jací jsme nebo přesto, jací jsme. Karel Čapek pravil: Pravá láska je stav, ve kterém člověk cítí potřebu být neustále s milovanou bytostí.

Casanova se považoval za největšího milovníka, podle mě by se na něj hodil tento citát: Těla se v lidech často milují častěji než duše. Kdo ve svém životě poznal třeba sto žen, možná, vůbec nepoznal lásku.

Já osobně považuji za největšího milovníka a obdivuhodného muže W. Shakespeara. Můj obdiv získal divadelní hrou Romeo a Julie. Myslím, že něco takového může napsat jen člověk, který lásce porozuměl, a proto použiji i pár jeho citátů vztahujících se k lásce.

Najít lásku je dobré, ale nehledat a dostat ještě lepší

Hlavní je milovat a neptat se proč.

Čím víc lásky dávám, tím víc jí mám.

Ale protože toto je úvaha věnovaná lásce, pokusím se vám popsat i pár vlastností lásky, též v podobě citátů:

Milovat a zachovat si přitom všech pět smyslů pohromadě, přesahuje schopnosti jedince.

Láska je projev věčného odpouštění – něžným pohledem, jenž se stane zvykem.

Láska začíná klamáním sebe samého a končí obelháváním druhých.

Jediné,co potřebujeme, je láska. Láska je vším, co potřebujeme.

Láska je věda, jež nevyžaduje žádné vysvětlení.

Kdo říkal, že láska je slepá ? Jen ta objevuje i krásy, které jinak nevidíme.

Opravdu zamilovaný by souhlasil a asi i použil: Miluji život, protože mi dal tebe. Miluji tebe, protože ty jsi můj život.

Konec- lásky NE, textu? ANO

K.Nová 9.C

Pocity

Každý člověk prožívá nějaké pocity. Pocity štěstí, lásky, ale i smutku. U někoho se střídají, někdo zase prožívá jeden a ten samý pocit celý život. Já jsem bohužel ten typ člověka, u kterého se to střídá. Mám období, které trvá třeba i několik týdnů, kdy jsem snad ten nejšťastnější člověk na světě, ale k mé smůle se to potom nějak zvrtně a nic mě nebaví, všechno vidím černě a nevěřím v nic dobrého. Naštěstí mám spoustu přátel, kteří mě, jak se říká, drží nad vodou. Za nic mě neodsuzují, můžu jim říct všechno a hlavně jim můžu věřit, což je snad to nejdůležitější. Kdybych jim všem měla poděkovat, asi by to nešlo, protože slovy by se to jen těžko dalo vyjádřit, ale já doufám, že oni to vědí, že ví, jak moc je mám ráda a jak jsem jim za to všechno, co pro mě dělají, vděčná.

Jana Vadlejšová VIII.C

Noc

Noc je jako elixír, který je seslán vyšší mocí. Když na zem dopadnou první stíny večera, tak se zákonitě něco změní. Krajina lidí chování popřípadě i zvuky. Kam se podíváte zjistíte že je vlastně všechno úplně jinak. Ve dne projdete parčíkem, který je trochu stranou od lidí. Jdete s mp3-přehrávačem v uších a nic neřešíte, ale když je noc, předem si rozmyslíte jestli tudy půjdete. Lidé většinou dostávají strach z těch černých rohů, zákoutí a dlouhých stínů, které na ně vrhají zlověstné obrazce. Bojí se. Čeho vlastně? Tmy? Neřekla bych. Tenhle strach pramení z nitra lidí, tam jsou jejich největší strašáci. Ať už to byl ve škole kluk, který je šikanoval nebo maminka, která je donutila sníst fazolovou polévku. Všeobecně se lidi tedy nebojí tmy, ale toho, co se v ní skrývá. Lidé se bojí neznáma, protože nevědí, co mají čekat. Jsou zaskočení, když se pohne větvička stromu, protože všechno vypadá jinak, má to svoji atmosféru, která všechno pohltil natolik, že se bojí věci, která je nemůže zaskočit. Bojí se vlastního strachu. Tma by mohla být zrcadlo. Proč? Dovedete si představit, že jdete někam, kde to vůbec neznáte? A vůbec nevíte, co máte čekat? Čeho se budete bát? Toho, co vás straší uvnitř. Toho strašáka, který vás lekal v mládí. Přesně toho, na kterého si vzpomenete vždy, když se vypne lampa ve vašem pokoji. Ať už je za vámi, nebo se schovává pod postelí a čeká, až se tam ukáže noha, za kterou může chytit a dokonale vylekat jejího majitele. Ne tmy, ale toho neznáma, které by mohlo třeba i zabít. Toho se lidé bojí.

Denisa Klimešová 9.C

Betlémská hvězda

Na nebi hvězdička svítí dnes jinak
Co se to stalo s ní, ptám se jen nerad.

Ptám se jen potichu: „Hvězdičko, co je ti?“
Cože tvé světýlko dneska tak svítí?

Povím ti pastýřku, povím ti ráda,
Ty svolěj pastýřky od všeho stáda.

Pastýřek zatroubí a potom haleká:
„Hej hola, všichni sem, z blízka i z daleka.“

Přilétám pastýřci přilétám z Betléma
Slyšte vy pozorně, jaká tam novina.

A teď si můžete, ať jste kdekoli, zaspívat společně jednu z nejkrásnějších koled – Nesem vám noviny, poslouvejte.

Autorka tohoto textu si nepřeje, abychom uveřejnili její jméno, respektujeme tedy její přání.

